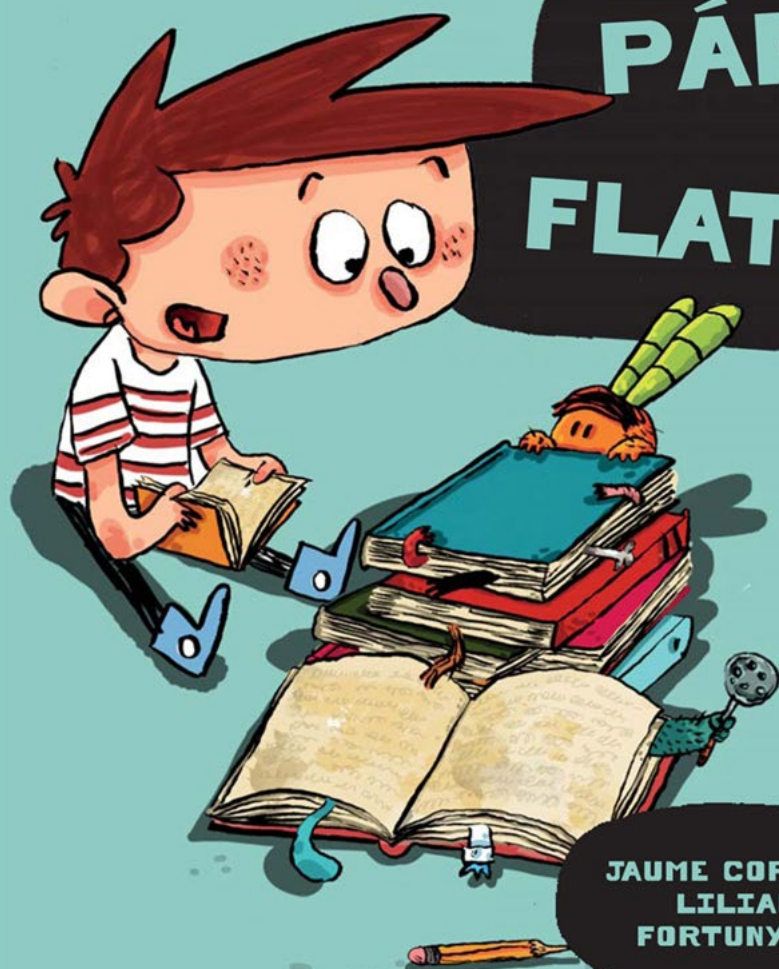

AGUS A PRÍŠERKY

UŽ JE
TU
PÁN
FLAT!

JAUME COPONS &
LILIANA
FORTUNYOVÁ

ALBATROS

Agus a príšerky 1

Už je tu pán Flat!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Jaume Copons, Liliana Fortunyová
Agus a príšerky 1 – Už je tu pán Flat! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

UŽ JE TU PÁN FLAT!

UŽ JE

TU

PÁN

FLAT!

**JAUME COPONS &
LILIANA
FORTUNYOVÁ**

ALBATROS

1

**TO BOL
ALE DEŇ!**

„Bud' si upraceš izbu, alebo jedného dňa vyhodím všetko, čo bude rozhádzané!“ kričala mama.

Ledva som sa pred piatimi minútami zobudil, už som počul, ako mamka spieva svoju obohranú pesničku: „Čím skôr si uprac izbu.“ Počul som ju až do kuchyne, kde som dojedal raňajky, a neubránil som sa smiechu, pretože mi napadla tá najlepšia odpoveď: „Mami, keby si chcela, upracem si ju hneď,“ vyskočil som.

Samozrejme, nepovedala nič. Obidvaja sme totiž vedeli, že je neskoro a už musím ísť do školy.

„Keď sa vrátim, všetko dám do poriadku,“ ubezpečoval som ju, ale ona stále iba frflala.

Mamkina chorobná mánia pre poriadok očividne nemala žiadne opodstatnenie, lebo moja izba bola fakt v poriadku, aspoň mne sa zdalo.

Deň sa začal krikom a nedá sa povedať, že by sa to neskôr zlepšilo. Keď som prišiel do školy, videl som, že všetci moji spolužiaci prechádzajú z jednej strany na druhú a v rukách majú modré fascikle.

Jasné, ale môžeš mi to gj tak vysvetliť?

Nakoniec mi Lidia prezradila, že máme odovzdať všetky slohové práce, ktoré sme napísali za posledný polrok. Ale... kedy to oznámili? A prečo to neviem? Zakaždým sa to stane iba mne. A Lidii, ktorá vždy urobí všetko správne, to pripadá srandovné.

Musím uznať, že najhoršie na Lidii nebolo to, že je hrozne odporná a že sa jej páči, keď iným, a najmä mne, nič nevychádza. Najhoršie na nej bolo, že bola moja susedka, keďže sme bývali nielen v jednom dome, ale dokonca na tom istom poschodí. Bolo to strašné, lebo zakaždým, keď sa Lidia stretla s mojou mamou, vykvákala jej všetko, čo som neurobil a čo som mal urobiť, alebo to, čo som urobil a nemal som urobiť.

To bol ale krásny deň! Najprv mamka so svojou obohranou pesničkou, aby som si upratol izbu, a potom Lidia so slohovými prácami. No ešte sa to neskončilo. O dve minúty vstúpila do triedy knihovnička Emma a ani nemusela otvoriť ústa a ja som vedel, že si prišla po mňa.

Deň predtým sme sa totiž hrali na schovávačku a zaliezol som do knižnice. Keď sa išli spolužiaci pozrieť, či ma tam náhodou nenájdu, rozbehol som sa von a vtedy som nechtiac zhodil niekoľko kníh. Myslel som si, že tam neskôr zjdem a všetko dám do poriadku, ale neurobil som to. Zabudol som.

Presne ako som sa obával, musel som ísť s Emmou do knižnice. No tam som na moje veľké prekvapenie zistil, že je všetko v poriadku. Myslel som si, že bude chcieť, aby som pozbieral knihy, ale v jej zvrátenej mysli sa zrodil oveľa horší trest.

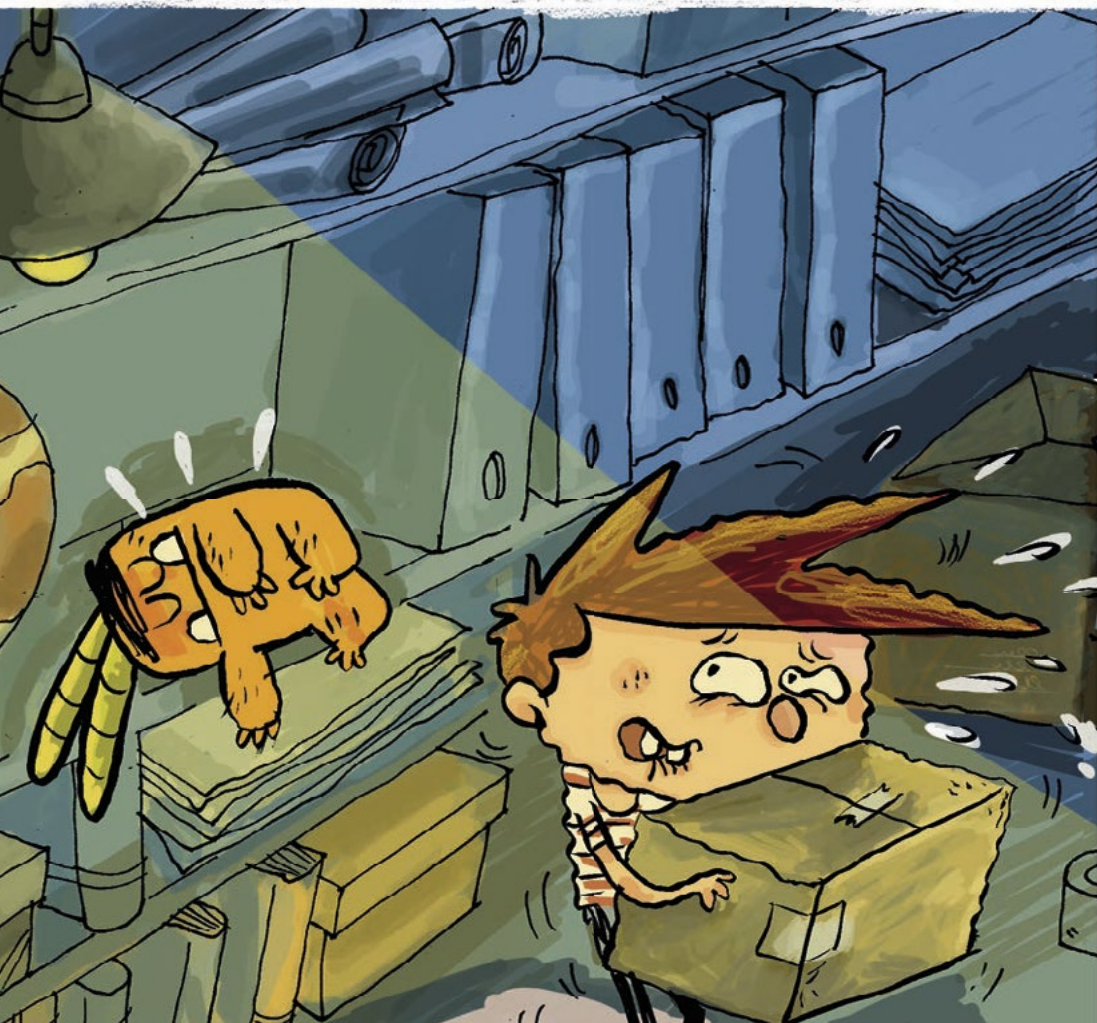

Čo by si radšej, Agus? Aby som ti vytrhala uši, upražila ich a zjedla? To urobím nabudúce, keď v knižnici necháš takýto neporiadok!

Keď je to takto, radšej naplním tie škatule.

Mojou úlohou bolo naplniť množstvo škatúl knihami. A ešte ich pekne naukladať na seba a postaviť k dverám. To sa mi fakt zdalo drsné!

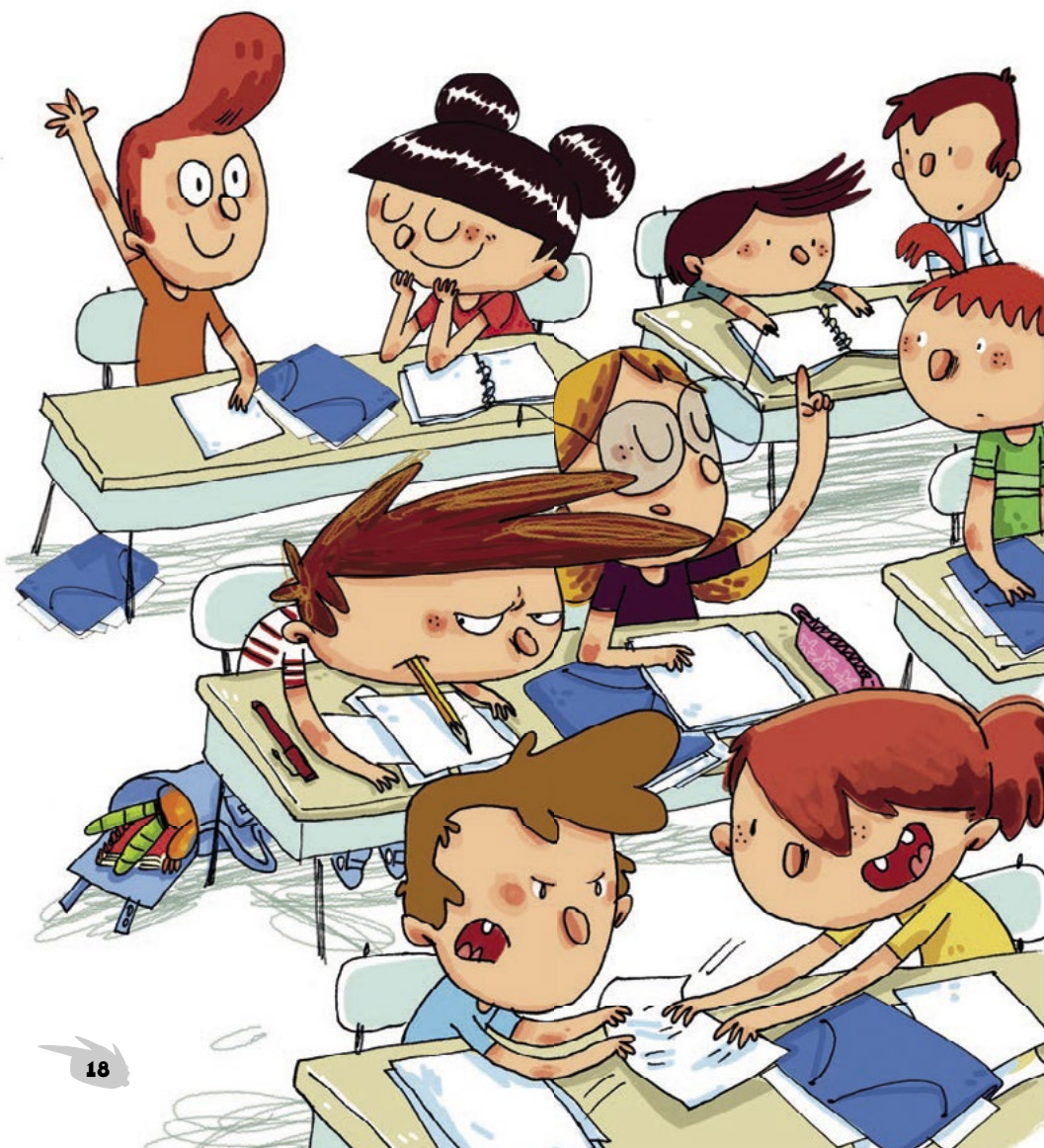
V sklade som dosť dlho makal ako kôň. Viete si predstaviť, koľko asi váži škatuľa plná kníh? A nebola len jedna, to teda nie! Boli dve, tri, štyri, päť... Keď som naplnil šiestu, vtedy som ho uvidel. Nie veľmi veľkého oranžového panáčika. Bol celý od prachu, ale rozkošný. Mal strašne veľké oči aj ústa. Položený na štyroch sa trochu podobal na psa alebo mačku, ale takto rozvalený predsa len vyzeral skôr ako srandovný yeti alebo... alebo ako nejaká príšerka.

Keď som mal o hodnú chvíľu neskôr všetky škatule uložené, zavolať som Emmu, ktorá – a to musím priznať – bola s mojou prácou veľmi spokojná. Spýtal som sa jej, čo je to za oranžového panáčika.

O päť minút som bol znova v triede, ale musel som počkať, kým sa spolužiaci vrátia zo školského dvora. Panáčika som zatiaľ nechal v batohu. Nemal som chuť počúvať všetky tie otázky, odkiaľ ho mám.

Bol som v pohode, lebo bol piatok a mňa čakali dva dni totálnej nečinnosti. Myslel som si, že všetkým nepríjemnostiam je koniec, ale hlboko som sa mýlil. Práve som chcel vyjsť von z triedy, keď mi dakto zatarasil cestu, a to už som bol takmer pri dverách.

Agus, práce donesieš
v nedeľu a odovzdáš mi
ich ešte pred školskou
slávnosťou.

Slávnosťou?
Akou slávnosťou?

Úplne mi to vypadlo! V ten víkend bolo 25. výročie založenia školy a v nedeľu sa konala oslava, na ktorej sa mali zúčastniť všetci žiaci. Nezostávalo mi nič iné, iba ísť domov a až do nedele, keď budem musieť trčať v škole, písať jednu úlohu za druhou bez jedinej prestávky.